De Laatste Piet en diens Veertig Versintsels

Tiamo Pastoor

Colofon

Copyright © 2026 Tiamo Pastoor
Alle rechten voorbehouden
Auteur: Tiamo Pastoor

Omslagontwerp: Tiamo Pastoor
Vormgeving Binnenwerk: Tiamo Pastoor
Tekst: Tiamo Pastoor

Kinderboek (Sinterklaas, Feestdag, Fantasy, Roman)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

tiamopastoor.com
thewaywardmelody.com

Inhoudsopgave

1. Gestolen Pakjes *(pagina 5)*
2. De Gouden Gift *(pagina 15)*
3. De Getallendief *(pagina 27)*
4. Heldendaden van Vuur & Vlam *(pagina 37)*
5. Lastpak Ezels *(pagina 49)*
6. Snurkstaf Strik *(pagina 59)*
7. Inplakpapier *(pagina 68)*
8. Liefde Te Koop *(pagina 77)*
9. Wie Zoet Is *(pagina 86)*
10. Boodschap van Cacao *(pagina 96)*
11. Mama Machteloos *(pagina 107)*
12. Appeltjes van Oranje *(pagina 117)*
13. De Brief voor de Woning *(pagina 128)*
14. Desaint Nikolaas *(pagina 140)*
15. Bom van Babyballon *(pagina 150)*
16. Eilanden van Waldo *(pagina 161)*
17. De Strijd van Liefdadigheid *(pagina 172)*
18. De Gestolen Spreuk *(pagina 182)*
19. Dansen in de Sneeuw *(pagina 192)*
20. Dit Werkt Niet Meer *(pagina 201)*
21. De Zieke Feniks *(pagina 211)*
22. Spooksint *(pagina 222)*
23. Afgezaagde Poten *(pagina 233)*
24. De Scheerjeweg *(pagina 243)*
25. De Eerste Piet *(pagina 253)*
26. Kluis van Kapoentje *(pagina 264)*
27. Hacker van de Kaart *(pagina 276)*
28. Wie De Schoen Past *(pagina 288)*
29. Het Grote Muziekboek *(pagina 298)*
30. De Sintbreker *(pagina 309)*

31. In Mijn Naam *(pagina 320)*
32. Wie Stout Is *(pagina 329)*
33. Romonno & Julia *(pagina 340)*
34. Het Speculaasleger *(pagina 351)*
35. Slag van Spaenye *(pagina 360)*
36. Boot op Stoom *(pagina 371)*
37. Opgeruimd Staat Bedjes *(pagina 382)*
38. Feest van Overvloed *(pagina 394)*
39. Altijd Goed, Altijd Slecht *(pagina 405)*
40. De Laatste Piet *(pagina 415)*

Gestolen Pakjes

(Tijdperk: III)

Sinterklaas rende door de winkelstraat met speelgoeddozen in zijn armen. Inpakpapier wapperde achter hem aan als een sjaal.

Een winkelier was in de achtervolging en schreeuwde: "Dief! Dief!"

Sanne kon haar ogen en oren niet geloven. Ze was op weg naar huis vanuit school, maar draaide nu meteen haar fiets om.

Sint dook een steegje in. De winkelier en Sanne probeerden dat ook te doen, maar dan tegelijkertijd. Dat paste natuurlijk niet.

Ze botsten en vielen uit elkaar als een bloem die openklapt. Sanne was té geschokt om de bloedende wond op haar knie te voelen, terwijl haar ogen zochten naar dat bekende rode gewaad.

De gezette winkelier moest overeind geholpen door omstanders. "Potjandorie, meisje! Nu laat je de dief ontsnappen."

"Sinterklaas is geen dief!" riep ze.

"Ik heb tien missende speelgoeddozen die iets anders zeggen." Hij stofte zichzelf af en praatte luidkeels in de richting van omstanders. "Als je Sint ziet, arresteer hem dan! Hij heeft voor vijfhonderd euro gestolen van mijn winkel, Speelgoed Eiland! Onthoudt: *Speelgoed Eiland*!"

Sanne sloeg haar armen over elkaar. "Ja joh. Je gelooft zeker ook dat de paashaas zijn eieren jat van vogels?"

"Oh ja, meisje? En waar krijgt de Sint dan al dat geld vandaan voor die cadeaus?"

Daarop had ze ook geen antwoord. Het was vast een nepsint. Ja, een dief die zich slim had verkleed.

Of, nou ja, slim. Het viel wel op natuurlijk.

De winkelier hobbelde terug naar zijn winkel. Sanne klom weer op de fiets, doof voor ouders die aanboden dat ze haar bloedende knie verzorgden, en racete het steegje in.

In het duister miste ze bijna de afslag naar rechts. Ze kwam in een *nog* nauwer steegje. Daar ontweek ze een zwerfkat, een overvolle prullenbak die stonk naar vis, om uiteindelijk uit te komen in een andere drukke winkelstraat.

Ze reed bijna een oude man van de sokken; haar piepende remmen werkten net op tijd.

Nee, dat kon niet. Als de Sint hier was uitgekomen, hadden mensen hem wel staande gehouden.

Ze draaide weer om en merkte dat ze een afslag had gemist. Een geniepige afslag. Gehuld in schaduwen, overgroeid door struiken, met … een deur? Wie plaatst hier nou een poort van *stof*?

Met haar voorwiel porde ze het krakende deurtje verder open. De gang erachter was bijna te smal om te lopen, alsof het was gemaakt voor konijnen in plaats van mensen. Ze liet haar fiets achter en sloop door de poort.

Haar laarzen stapten in een regenplas. De hele onderkant van haar broek was nu doorweekt. Maar had het niet weken geleden voor het laatst geregend? De muren waren veranderd in stof. De vloer deed haar denken aan de binnenkant van een juten zak.

Moeizame stap na moeizame stap bracht haar voorwaarts. Alsof de lucht slijm was waardoorheen ze moest waden. Haar ogen bleven gericht op de rare vormen op de tegels onder haar en de verraderlijke takken die haar lieten struikelen.

Toen ze eindelijk opkeek was ze ergens anders.

Ze stond in een hal. Stemmen klonken uit de kamer naast haar. Een diepe vertelstem die ze meteen herkende: Sinterklaas.

"We missen nog honderd pakjes voor vanavond, Pietje Dief."

Pietje Dief!? Sanne piepte zachtjes. Ze zou moeten omdraaien en wegrennen. Hier klopte niks van! Maar ze sloop juist dichterbij en legde haar oor tegen de deur.

"Ik weet het, Sint. Mijn beste criminelen zitten op de taak."

Criminelen!? Sanne rilde en zakte tegen de muur, alsof plotseling al haar spieren niet meer werkten. Was het echt waar? Sinterklaas stal alle pakjes?

Het—het paste wel. Hij brak ook zomaar overal in. En hoe kwam hij aan die pieten? Had hij ze allemaal gevangen genomen!? Timothy zweerde dat zijn *schoen* zelfs een keer was gestolen. En Sarah had laatst stinkende konijnenkeutels als cadeau gekregen van een piet die, volgens haar, hoorns had zoals de duivel.

Maar ze wilde het *zien*. Haar trillende vingers vielen op de deurklink en draaiden hem traag omlaag. Stukje bij beetje ontstond een kier, net genoeg om doorheen te kijken.

Ze … zagen er normaal uit. Ja, een normale Piet en een normale Sint. Alles was *normaal*.

"Oh, en, handel jij dat met die winkelier maar af," zei de Sint. "Zorg dat hij zijn mond niet voorbij praat. Gebruik geweld als nodig."

Geweld!? Ze piepte opnieuw. Deze keer veel te hard. De deur werd opengetrokken en ze viel naar binnen, haar pijnlijke knie nog pijnlijker.

"Genade! Genade!" riep ze, haar ogen stijf dicht. Dat had ze uit een film, eentje die Sint nog wel vorig jaar cadeau had gedaan. Hopelijk werkte het nu ook.

"Nou, ja, dat is ook een nieuwe bijnaam zeg," zei de Sint. "Noem me maar gewoon Sint. Of *Nico*, zoals de hippe kids van

tegenwoordig, of niet?"

Sanne opende één oog. Pietje Dief knikte instemmend, terwijl hij haar bloedende knie verzorgde. "Of *Klaas*, misschien. Desnoods *Goedheiligman*. Maar Genade?"

Ze opende beide ogen. "Maar … maar … ik hoorde …"

"Wat hoorde je *precies*, mijn kind?" zei de Sint dreigend.

"Jij … jij bent Pietje Dief! Jullie zijn dieven!"

Ze sloeg haar handen voor de mond. Dat was dom. Straks werd ze ontvoerd! In de zak naar Spanje!

De Piet lachte zich stuk. Hij droeg strakke kleding die *precies* om zijn lichaam leek te passen, met getallen erop geschreven in alle kleuren en vormen.

"Pietje Precies," corrigeerde hij. "Dat ben ik."

"En je noemde jouw beste Pieten *criminelen*!"

Hij plakte een flinke pleister op haar knie. Ze mocht weer zelfstandig staan, maar het deed veel pijn en ze bleef leunen tegen de tafel. Weer lachte Pietje Precies, terwijl hij grabbelde in een juten zak. Sanne was behoorlijk zeker dat die *leeg* was, maar Pietje trok glanzende stenen eruit omhoog.

Sinterklaas hield hem tegen. "Zouden we dat nou wel doen? We weten niet of zij … of zij …"

Hij knipoogde naar de Piet. Die haalde zijn schouders op en keek vragend terug.

Dus hij knipoogde nog intensiever. De mond van Pietje Precies viel open en hij duwde snel de stenen terug.

"Ja! Ja, nee, je hebt helemaal gelijk, *Goodheilig Boy*!"

Sint kuchte. "Ik zou het fijn vinden als mijn eigen Pieten me nog wel aanspraken met Sint."

Sanne werd gek van verwarring en nieuwsgierigheid. Ze stak haar hand subtiel uit om die glimmende stenen zelf te pakken en bestuderen, terwijl ze fluitend de andere kant op keek.

Haar hand werd weggeslagen.

"Aha! Zie je wel! Jij hoort bij de TSREK!"

"De wat?" piepte ze.

"Teleurgestelde Sinterklaasfans Regelen Eigen Kadootjes!"

"Ja maar wacht eens even," zei de Sint terwijl hij aan zijn baard pulkte. "Als ze de naam niet kent, hoort ze er niet bij, of wel?"

"Ah ja. Natuurlijk." Piet liet haar weer los. Toen Sanne een stap zette naar de deur werd ze weer tegengehouden. "Oooof ze is de beste actrice ter wereld!"

"Aha! Slim, Piet, slim."

Ze bekeken haar van top tot teen. Sanne werd er ongemakkelijk van. Wat *was* deze plek? Hoe kwam ze van een verborgen steegje naar hier? Ze wilde blijven—en ze wilde héél snel weg.

"Ik heb maar één vraag, lieve Sint," zei ze zachtjes. "Heeft u die speelgoeddozen echt gestolen? Hoe komt u aan al die cadeaus?"

"Zie je," fluisterde Pietje Precies, "dat is dan weer verdacht. Natuurlijk wil onze vijand onze geheimen te weten komen!"

Sanne rolde haar ogen. Nu ze dit zag, was ze verbaasd dat Pieten niet struikelden over hun eigen veters en alle pakjes op de verkeerde plek afleverden.

De Sint glimlachte. Hij stak zijn hand in een andere lege juten zak waarop "Pepernoten" was geborduurd. Als hij maar niet dacht haar te kunnen omkopen met een paar—

Na een paar seconden rommelen verscheen zijn Grote Boek. Sanne wist *zeker* dat die net nog niet in de zak zat.

Na enkele seconden bladeren bleef de ringvinger van de Sint steken.

"Sanne Wilderburg. Meisje. Goede cijfers op school. Houdt van fietsen, poppen, trampolinespringen, en, eh, schietspellen spelen. Braaf en gehoorzaam, lief en hulpvaardig." Hij streelde weer zijn witte baard. "Klinkt dat als onze vijand, Piet?"

"Nee."

Een kerkklok in de buurt sloeg zes uur. Zes uur! Dan was het al donker. Ze had al thuis moeten zijn. Haar ouders zouden zwaar ongerust zijn.

Haar paniek werd overtroffen door die van Sint.

"We moeten al bijna de daken op! En we missen nog steeds honderden pakjes!"

Pietje Precies haalde de glanzende stenen weer tevoorschijn en plaatste ze op tafel. "Dit zijn mijn *juwelen*—niet *criminelen*. Ze kunnen *precies* aanvoelen waar andere juwelen zijn. Gelukkig heb ik beetjes juwelenstof verspreid over de missende pakjes."

Haar mond viel open. Haar vingertoppen raakten voorzichtig de juwelen aan, alsof ze een elektrische schok verwachtte. "Dat is … dat is magie?"

"Ach," zei de Sint glimlachend. "Magie is niets anders dan een ding dat kinderen *nog* niet begrijpen."

"En die TSREK?"

"Nepperds," zei de Sint. "Ze leggen ook pakjes bij mensen neer. Maar die pakjes bevatten nare dingen, zoals een hondendrol, een explosie van lijm, of klassieke muziek. En vaak stelen ze meer uit je huis dan dat ze afleveren. Waarlijk onze vijand!"

Sanne dacht het te begrijpen. Die mensen lieten Sinterklaas een slechterik lijken. Als hij dan speelgoed bij je winkel ophaalde, zag je hem ineens als dief.

Eén van de juwelen gloeide en zoemde.

Binnenin, achter het gekleurde glas, zweefde plots een pijl. Sint en Piet twijfelden geen seconde en renden in de richting van de pijl. Elke keer als ze een paar stappen hadden gezet, of een volgende bocht namen, draaide de pijl naar het volgende doelwit.

Sanne kon hen nauwelijks bijbenen. Toen Piet over de daken begon te klimmen, zocht Sint ook wat magische hulp.

Hij pakte een juten zak en gooide die in de hal. Snel groeide het tien maten groter, waardoor de hele hal leek bedekt met stof, en Sanne besefte dat hij weer een magische poort had gemaakt. Want nu stapte een wit paard plotseling door de opening.

Sint sprong erop en hielp Sanne omhoog. Ze galoppeerden door de hal.

Sanne sloot haar ogen en hield stevig vast. Toch *voelde* ze het moment dat de wind veranderde en nieuwe geuren haar neus bereikten. Zelfs het licht was veranderd. De poort ging dus ook door *tijd*! Hier was het niet aan het schemeren—hier was het al pikkedonker.

Toen haar ogen openden, raceten ze in vol galop door de winkelstraat. De mooie lichtjes van lantaarnpalen zoemden langs haar als vuurvliegjes.

Ze keek omhoog. Na even zoeken vond ze Pietje Precies op de daken. Met een acrobatische sprong landde hij op een hoog pakhuis, waar hij doorgleed en net op tijd de dakrand greep. Hij hing vele meters boven de grond, aan niets anders dan zijn vingers, maar leek totaal niet bang.

Toen Sint onder hem door reed, zwaaide hij naar rechts en landde op een klein balkon. Sint en Sanne moesten het doen op de saaie manier: een piepende ladder langs de muur. Eenmaal samen op het balkon, keken ze naar binnen door een vies raam.

Honderden pakjes stonden verspreid over vele stapels. Nu Sanne wist hoe de juwelen eruit zagen, kon ze het juwelenstof—rode, sprankelende puntjes—vinden op een aantal pakjes die net waren binnengedragen. Twee vrouwen controleerden de naamkaartjes op de pakjes en vinkten iets af op een lijst. De een zei iets tegen de ander, die piepend lachte als reactie.

Een gezette man liep langs. Hé! Dat was de winkelier van wie Sint zogenaamd had gestolen.

"Hij hoort bij de TSREK!" siste Sanne. "Die man! Zien jullie dat ook?"

"Dat wisten we al kind," zei de Sint rustig. "Waarom denk je dat ik mijn cadeautjes *terug* stal?"

"De grote vraag," zei Piet, "is hoe we dit allemaal vanavond nog bij de juiste schoenen krijgen. Alle andere pieten zullen al op de daken zijn."

Terwijl de vrouwen wegliepen, keek de man plots omhoog. Hadden ze te hard gepraat? Hij kneep zijn ogen samen. Het raam was vies, maar niet zó vies.

Hij wapperde zijn armen en riep dat de rest terug moest komen.

Sanne's hart sloeg op hol en haar snelle adem maakte wolkjes om haar heen. "Wat doen we nu? Wat doen we nu?"

"Snel!" riep de Sint. "Pak mijn pistool!"

Pistool!? Sanne stapte angstig achteruit, terwijl Piet een klein voorwerp in de linkerhandschoen van Sint stopte.

Ze was vergeten dat ze op een balkon stonden.

Ze viel achterover door de deuropening naar het pakhuis. Sint en Piet volgden haar val met grote ogen. Schreeuwend greep ze om haar heen, maar niets bracht redding.

Behalve een stapel pakjes. Haar rug deed pijn en plette de bovenste paar cadeaus, maar daarna rolde ze stap voor stap omlaag.

Sint en Piet namen de ladder omlaag, maar waren nog ver weg. De winkelier pakte een knuppel die tegen de muur lag.

Sanne keek om. Sint gooide zijn pistool naar haar toe. Ze ving hem onhandig, alsof het een wild dier was dat haar wilde bijten.

Toen zag ze de kleurtjes.

Een confettipistool. Het was een confettipistool.

Ze dook weg voor een knuppelslag en rolde achter een stapel pakjes ter beschutting. Ze hoorde de voetstappen links van

haar, dus ze cirkelde de andere kant op, precies toen de man *achter* de stapel pakjes wilde kijken.

De TSREK-man was haar kwijt. Ze greep haar kans. Ze richtte het pistool en schoot.

Honderden gekleurde stukjes papier, karton en plastic bliezen recht in zijn gezicht. Zijn ogen konden niet meer open en hij viel achterover om nog meer pakjes te pletten.

Sanne glimlachte trots.

De Sint streelde haar over de bol en mompelde: "Wie had dat gedacht? Zijn schietspellen toch ergens goed voor."

"Weet je wat ik ook goed kan?" hoorde ze haarzelf zeggen. "Fietsen! Heel hard fietsen."

Ze werd meteen aan het werk gezet. Pietje Precies nam een deel van de pakjes, Sint gooide alles voor dezelfde woonwijk op de rug van zijn paard, en de rest ging bij Sanne in het mandje.

Tijdens haar rondje zag ze een andere Piet over de daken rennen, met een lichtgevende sirene in zijn hand, hoewel hij het geluid zelf moest imiteren. Ze hadden natuurlijk Politiepiet gebeld om de man te arresteren.

Sanne leerde langzaam dat ze voor *alles* een Piet hadden. Hoe kwamen ze aan die Pieten? Was er een Pietenschool? Waren dat allemaal vrienden van vroeger?

Toen het laatste pakje was afgeleverd sloeg de klok middernacht. Sanne reed terug naar het pakhuis, uitgeput en rood aangelopen. Daar wachtte de Sint op haar, deze keer met zijn *staf* in de hand.

Hij richtte de staf ongeveer op haar hart, als … als een toverstok?

"Sanne Wilderburg. Je hebt ons enorm geholpen vanavond. Ik geef je een zeldzame uitnodiging …"

Sanne realiseerde hoe het zat.

Ze vergat haar vermoeidheid en glunderde. "Om Piet te worden?"

"Dat is correct."

Geen twijfel. Geen seconde twijfel. Ze knikte wel honderd keer.

Een lichtstraal verliet de staf. Ze voelde zich precies hetzelfde als hiervoor—en toch helemaal anders.

"Wat zal je naam zijn?" vroeg hij.

Ze glimlachte stout. "Schietpiet."

De Gouden Gift

(Tijdperk: I)

Er was natuurlyk een tijd voordat Sinterklaas bestond, net zoals er een tijd zal zijn dat niemand het Sinterklaasfeest meer viert. Hoe die tijd eruitziet is niet voor te stellen. Nee, hoe een wereld zou kunnen bestaan zonder het Sinterklaasfeest—zonder Pieten —is *ondenkbaar*!

Maar het is ook lastig voor te stellen omdat veel kan veranderen. We moeten duizenden jaren terug, en misschien wel verder, om het ontschtaan van Nikolaas mee te maken.

En in die tijd was magie overal en had Nikolaas een eenhoorn als huisdier.

Elke ochtend, vlak voordat de zon opkwam, schopte zijn vader tegen zijn houten bed. Daar moest hij echt eens mee ophouden, dacht Nikolaas dan altyd, want het bed viel al bijna uit elkaar en ze hadden geen goudstukken voor een nieuwe.

Maar als hij niet het bed schopte, dan zou het een lichaamsdeel zijn, en dat—

"Opstaan luilak!" schreeuwde vader Morom. "Het nieuws brengt zichzelf niet rond!"

Nou hadden mensen wel vreemdere magische huisdieren in die tijd. Elfjes die moesten uitkijken dat ze niet voor vervelende muggen werden aangezien. Tuinkabouters. Een pratende kameleon die slechte moppen vertelde. Maar hoe Nikolaas in vredeschnaam een eenhoorn had getemd, als enige in de wereld, bleef een raadsel. Desondanks was het dier een

gheweldigen pakezel die alle kranten kon dragen en razendsnel rondbrengen.

Gehuld in gerafelde vieze kleding, met wallen onder zijn jonge ogen, sprong Nikolaas op zijn eenhoorn. En hij schreeuwde:

"Nieuws van de dag! Mis het niet! U wilt toch niet onwetend zijn over de wereld? U wilt toch niet voor schut staan? Koop de *Tovenaarstyden*!"

Nikolaas' maag rommelde. Zijn rug zeurde van slapen op het scheve houten bed. En vaders straffen nadat hij laatst in slaap was gevallen en nauwelijks goudstukken had opgebracht die dag. Maar hij zette door. Hij streelde zijn eenhoorn zacht door de haren en fluisterde dat ze al op de helft waren.

Eens in de zoveel tijd sprong hij uit het zadel om naar een halfopen voordeur te rennen. Dé kans om een nieuw persoon te overtuigen hun krant te kopen!

"Mijnheer! Bent u al klant van—"

"Nee," gromde de man, gehuld in een lang paars gewaad. "En dat zal ik nooit zijn. Oprotten voordat ik je omtover tot kikker."

Saai. De meeste tovenaars bedachten tenminste nog een creatief dier. Eentje bedreigde hem ooit met een transchformatie in een draak die allergisch was voor vuur.

Of misschien was dat opschepperij van Nikolaas, beste kind'ren. Een verhaal dat je aan je eerste Pieten vertelt om indruk te maken. Want hij had niet altijd de wijsheid van de oude goedheiligman.

Nee, deze jongen was zo jong dat hij in de banken van de Toverschool had moeten zitten. In plaats daarvan vluchtte hij voor de zoveelste keer van een toverstaf die op zijn gezicht werd gericht.

Nikolaas vliedde totdat hij in een nieuwe wijk kwam. Eentje met gebouwen zó hoog dat zijn eenhoorn er niet

overheen kon springen, en zó breed dat hij er nauwelyks omheen kon.

Die glimmende huizen waren een schande, een belediging voor de armelui eromheen. Die prachtige huizen waren Nikolaas' doel, als hij later oud was en rijk en succesvol. Die grote huizen, omringd door strenge bewaking van tovenaars en met daken die nog meer huizen bevatten, waren van de *familie Desaint*.

De beheerders van de hoofdstad van Spaenye, ja. Maar waarschynlyk zelfs de rijkste familie van het hele land!

Ze kwamen net naar buiten, hun jongste dochter voorop. Ze hield een zak goudstukken tegen haar borst gedrukt. Haar ouders spoorden haar aan om iets te geven aan de acrobaat langs de straat, en aan de zwerm bedelaars, maar ze schudde haar hoofd en kneep de zak samen. Toen haar moeder de zak zuchtend wilde afpakken, rende de dochter naar binnen.

Nikolaas keek omlaag. Zijn eigen opbrengst van die dag vulde nog niet eens zijn broekzakken.

Zijn schouders hingen laag en hij zakte volledig in het zadel. Zijn eenhoorn keek verbaasd om en snuffelde aan zijn gezicht, maar Nikolaas had ook geen zin om te spelen. Hij wilde niks meer. Arm zijn was stom, en oneerlyk, en niemand wilde hun krant. Hij moest *magie* leren. Hij moest iets *anders* doen.

Hij had geen energie meer om de rest van de ronde af te maken. Toen hij die avond thuiskwam, had hij zo weinig geld opgehaald dat het hele gezin niet kon eten.

"Zelfs met een *eenhoorn* aan je zijde ben je waardeloosch!" schreeuwde Morom. "Dus je bent *waardeloosch*!"

Vader werd rood, trapte de tafel kapot, en gaf toen *alle* kinder straf: een nacht in de ton. De ergste straf die ouders hadden kunnen bedenken, zonder dat hun kinder eraan stierven.

Dus het was een ritueel. In elke straat stonden wel wat Kindertonnen, en meestal waren ze gevuld met iemand die per

ongeluk had gemorst, of een bal door het raam had geschoten, of te laat was opgestaan.

Nikolaas' lichaam trok strak toen hij het ijskoude water voelde. Direct gooide vader de deksel op de ton, waardoor Nikolaas in het pikkedonker, ingesloten door houten wanden aan alle kanten, zijn hoofd boven water moest krijgen. Hij had de straf al vaker meegemaakt. Toch raakte hij weer in paniek, snakkend naar adem, snakkend naar een uitweg, terwijl zijn armen en benen niet genoeg ruimte hadden om de draai te maken. Hij riep om hulp, maar kreeg alleen een grote slok water binnen.

Net toen zijn longen leeg waren, kwam hij eindelyk boven. Zijn kruin stootte tegen de deksel op de ton en zijn vuisten mepten in frustratie ertegenaan. Het was zinloos. Vader verzwaarde ze altijd met stenen en hij was niet sterk genoeg. Dat werd weer een hele nacht in de waahterige ton, wachten tot het ochtend werd.

Twee tellen later hoorde hij een plons naast hem, gevolgd door een schreeuw. Even later sloeg iemand anders diens vuisten ook tegen de houten wanden. Maar deze schreeuw herkende hij niet als een van zijn broers of zussen.

"Hallo?" zei Nikolaas voorzichtig. Hij praatte tegen het hout, in de richting van het geluid.

"Hallo!" zei een opgeluchte jongensstem, dof vanwege de afstand. "Oh magische medelijden, ik was bang dat ik hier *alleen* moest zitten!"

Deze jongen klonk véél te opgewekt voor iemand die vast zat in een ton.

"Ik ben Neuwes Nikolaas, jij?"

"Polici Petrus," zei de jongen.

Ja kind'ren, dit was een tijd waarin je achternaam je voornaam was en andersom! Verwarrend, maar ook handig.

Door eerst je achternaam te zeggen, wisten mensen al bij welke familie je hoorde of welk beroep je had.

Nikolaas glimlachte. "Je moet wel iets héél ergs hebben gedaan om straf te krijgen van de politie."

"Ik ben een echte *schobbejak*, ja, ja," zei Petrus snel. "Snel en sluw, niemand houdt me tegen!"

"Vertel?"

"Ik heb over het dak gheloopen van iemand anders z'n huisch! Moet je het voorstellen!"

Nikolaas zuchtte. "Dat is alles?"

"Hmm. Weet je wel hoe ghevaarlyk dat is? En ik durf dat dus gewoon, hè, en ik kan dat ook, want ik ben sterk—"

Gespetter en gekuch. De ton naast hem wiebelde en kraakte. Een paar tellen later kwam Petrus weer boven water.

"Dus, hè, leuk je te hebben ghesprooken. Vader heeft me echt ghestraft hoor, poeh. Nu ga ik weer uit de ton."

"Pardon?"

Petrus sloeg tegen zijn deksel. Tevergeefs.

Nikolaas vond het lastig om hem uit zijn droom te halen. "Je moet hier de hele nacht blijven, Petrus. Eerste keer? Leer maar alvast slapen terwijl je verdrinkt."

"*Pardon?*"

Naarmate de avond vorderde werd Petrus steeds minder opgewekt en steeds minder spraakzaam. Nikolaas wilde hem best even vermaken, maar zijn gedachten waren eigenlyk ergens anders. De familie Desaint. Als hij ook maar een *stukje* van hun rijkdom zou hebben, zou zijn familie altijd te eten hebben. Zij zouden het niet missen, nee. Maar ze zouden het ook nooit aan hem geven.

"Ik heb hongeeeer," zeurde Petrus. Hij begon te huilen. "Laat me eruuuuit. Lopen over daken is toch hartstikke normaaaal."

"Hou je—wacht eens."

Nikolaas drukte zich zo hard tegen de wand dat zijn ton bijna omviel. En dat wilde je zeker niet, nee, dat wist ieder kind: een rollende ton werd misschien wel je dood. Of nee, laat dat "misschien" maar weg. Hij miste zijn buurmeisje nog elke dag.

Zijn schouder beukte tegen de andere kant. De ton bleef rakelings in evenwicht.

"Petrus! Petrus, je was zo goed in daken beklimmen toch?" vroeg Nikolaas enthousiast. "Kan je het mij leren? Of iets voor me doen?"

Petrus snoof. Hij probeerde vast zijn gezicht af te vegen, maar stootte alleen tegen de zijkant van de ton.

"Ik doe dat nooit meer. Deze ton is *stom*. Deze straf is *disproportioneel*—dat zou vader zeggen!"

"Wat nou," zei Nikolaas enthousiast, "als de beloning duizend goudstukken is?"

Petrus viel stil. Hij ging nogmaals kopje onder, maar klonk daarna weer zo opgewekt als aan het begin.

De nacht was lang, en ze hadden alle tijd om het plan te bespreken.

Nikolaas had Petrus niet moeten uitlachen. Daken beklimmen was *zwaar*. Zijn armen trilden van inspanning en zijn benen trilden van de angst dat hij weggleed en meters omlaag viel. Hoe hoger ze kwamen, hoe kouder de wind, en hoe gretiger de vlagen hun kleding vastgrepen.

Plots flitste zijn hele wereld felwit.

Alsof iemand vlak voor zijn neus een magische foto had gemaakt. Beide jongens sloten hun ogen, maar toen ze die openden hingen ze nog steeds van de regenpyp hoog in de lucht.

De bewakers hadden iemand anders tegengehouden op de begane grond. Met een dreun van hun glimmende staf tegen de tegels, maakten ze een lichtgevende gevangenis om een

jongeman. Die beweerde een simpele melkboer te zijn en een beschtelling af te leveren.

Achterdochtig namen de bewakers de goederen over. Een derde bewaker richtte zijn staf en liet de goederen door de poort zweven, richting de opslag Villa Desaint. Opslag. Wat een belediging—ze moesten een extra huisch bouwen omdat ze te rijk waren en te veel spullen hadden! Maar Nikolaas voelde dat hij *ook* zo'n opslag wilde.

Terwijl de melkboer opgelucht omdraaide en vluchtte, schoot een nieuwe spreuk uit hun staf. Eentje die de boer konijnenoren en een biggenstaart gaf.

De nacht vulde met hun hoongelach.

Nikolaas vond extra energie om nog sneller te klimmen. Ze bereikten het dak en Petrus' sterke handen trokken hem op de glanzende blauwe tegels.

"Kijk, kijk," fluisterde Petrus. "Alle huizen hebben dezelfde fout. Omdat de meeste menschen echt *superslecht* zijn in magie, komt er allemaal afval vrij. Moet je nagaan. Sommige menschen kunnen niet eens een haardvuur maken zonder allemaal rook! Dus voor de zekerheid bouwen ze *schoorstenen*!"

"Haha," mompelde Nikolaas. "Menschen zonder magie. Dom."

Ze stonden rondom een gapend gat in het dak. De schoorsteen was versierd met krullen en edelschtenen, gezet in een vierkant van steen. De weg naar beneden was onzichtbaar, zwart in de nacht en verder verhuld door spinnenwebben.

"Ga jij maar eerst," zei Nikolaas snel.

"Nee, jij. Ik heb ons op het dak gekregen," zei Petrus, die aan zijn knopen pulkte.

Hij droeg nog steeds hetzelfde uniform van de politie. Maar deze was door een tovenaar gekrompen zodat het rondom zijn kleine kinderlyf paste.

Voetstappen klonken op het dak. De deur van een kleiner huisje opende en baadde de schoorsteen heel even in licht. Daarna sloot hij met een klap en sjokte een vrouw in lang gewaad over het scheve dak alsof het niets was.

Totdat ze plotseling opzij keek.

"Hé!"

Nikolaas bevroor, klaar om van het dak te springen als het moest. Zijn eenhoorn wachtte net buiten het hek en kon hoog springen om hem op te vangen. Maar dit was wel érg hoog…

"Politie," zei Petrus meteen. Daarna zette hij weer die formele stem van zijn vader op: "*Schoorsteeninspectie.*"

De vrouw fronste en bekeek hen van top tot teen. Uit haar lange mouw kwam een glimmende staf met een krul aan het einde, maar ze richtte hem nog niet.

"Op dit uur? En je vader stuurt zijn zoon?"

"Ja, ja, we hebben gehoord van *dieven* die binnenkomen via je schoorsteen! Een echte plaag!"

Nikolaas beukte zijn vuist tegen Petrus' schouder en fluisterde: "Je geeft ons hele plan—"

De vrouw had haar staf omgedraaid en een spreuk uitgesproken. Uit de staf verscheen een beeld, eerst zwart-wit en wisselvallig, daarna in kleur en realistisch. En in dat zwevende beeld zag Nikolaas een slaperig gezicht dat nogal leek op dat van Petrus.

Ze had een toverghesprek geplaatst naar de politiecommandant.

"Je zoon staat hier en beweert onze schoorsteen te inspecteren. Weet jij—"

Nikolaas greep de knopen van Petrus' uniform en sprong samen met hem door de schoorsteen.

Hij gooide zijn armen voor het gezicht om de spinnenwebben op te vangen. Ze beukten tegen de ongelyke

stenen, links, rechts, links, rechts, totdat de schoorsteen plots een bocht nam en ze over de onderkant gleden.

Het voelde alsof ze vastzaten in een ton, maar dan eentje met een oneindige bodem.

De schoorsteen nam een nieuwe bocht. Nikolaas voelde weer lege lucht onder hem, lang genoeg dat hij zich oprolde tot een bal en al zorgen maakte over hun landing. En hoe die hun benen zou breken.

Maar hun landing was zacht en stuiterde de jongens weer een stukje omhoog. Ze stuiterden nog twee keer, elke keer iets lager, totdat ze tot schtilstand kwamen en beseften dat ze nog leefden.

Nikolaas greep om zich heen. Dit voelde als een kussen. En een deken. Maar dan veel zachter dan die van hem.

Hij opende zijn ogen. De jongste dochter van Desaint krijste in zijn gezicht en viel hem aan met het kussen. Petrus was nog buiten bewustzyn, of in slaap gevallen.

Hij greep zijn eigen kussen ter verdediging. Het meisje was boos, maar dat maakte haar geen goede kussensoldaat. Nikolaas greep nog een derde en vierde kussen—hoeveel kussens kon een meisje hebben?—en blokkeerde haar aanvallen aan alle kanten, waarna een onverwachte klap tegen haar maag haar teruggooide in bed.

"Geef ons al je—"

Nikolaas bevroor. Petrus schommelde en zocht steun bij hem, maar hij voelde het nauwelyks. Zijn hart was al overstuur van de inbraak en de val, maar nu voelde het alsof zijn hart elk moment kon eksploodeeren. Zijn maag rommelde van honger; nu rommelde het van iets anders. Zijn mond hing open. Zelfs zijn ogen hingen open, want hij wilde niet stoppen met kijken naar het lieve gezicht van het meisje voor hem. Nog nooit zag hij zo'n lieve verschijning, in haar warme kamer en roze nachtjapon.

Zijn wangen kleurden rood, zijn vingers kriebelden, en hij kon alleen maar denken aan dat hij een ander soort kussengevecht wilde doen.

Petrus moest de zak goudstukken voor zijn hoofd zwaaien om Nikolaas weer bij zinnen te krijgen.

Verderop in het huis klonken voetstappen, afgewisseld door de luide flitsen van een boze spreuk. Deuren werden opgegooid en weer dichtgeslagen. De schoorsteen had hen op veel plekken kunnen afzetten, maar Nikolaas zag het als een teken dat ze precies *hier* waren uitgekomen.

"Oh schone dame," begon hij, "wat is uwe naam?"

Het meisje lachte hem uit, maar werd ook knalrood en bleef hem in de ogen kijken.

"Oh stinkende vieze jongen, mijn naam is Desaint Dilonna. En nu wegwezen uit mijn slaapkamer voordat—"

Een lichtflits. De deur vloog open. Drie tovenaars, met hun staf vooruitgestoken als een speer, duwden de jongens met hun rug tegen de muur. Petrus deed uit gewoonte zijn handen in de lucht. Nikolaas greep de zak geld die hij liet vallen en keek met een schuin oog naar het open raam.

"Geef je over, je kan nergens heen." De voorschte tovenaar snoof aan Nikolaas' gescheurde kleding, als een jachthond. "Deze ruikt zelfs magieloos."

"Blijf op afstand!" schreeuwde Nikolaas. "Of … of ik gooi deze hele zak goud uit het raam!"

De hele kamer lachte hem uit. Dilonna stond op van het bed en opende haar lade om de andere zeven zakken goud te laten zien die ze had.

Nog iemand kwam de trap op met zware voetstappen. De kandelaars met magisch groen vuur wierpen een monsterlyke schaduw tegen de muur. Deze persoon leek zelfs te breed om door de deuropening te passen.

Nikolaas schreeuwde, floot dat zijn eenhoorn moest komen, en rende naar het raam. Petrus volgde vertraagd, één oog op het figuur dat de trap op kwam, en struikelde over de poot van het bureau.

Zijn vader, gekleed in een politie-uniform met duizend medailles, duwde de tovenaars opzij.

Verstijfd door de schok, viel Petrus uit het raam.

Een tovenaar richtte snel zijn staf en schreeuwde een zweefspreuk, maar was te laat. De spreuk raakte slechts de zak goudstukken, die Nikolaas dan maar door het raam smeet om zijn handen vrij te maken.

Nikolaas greep wanhopig naar Petrus' enkels.

De politiezoon bungelde vlak onder de vensterbank. In plaats van een dodelyke val, zou hij nu veilig omlaag kunnen klimmen.

De tovenaars dromden om Nikolaas hen, maar niet om hem weg te slepen. Ze keken allemaal uit het raam met groeiende verbazing.

De zak goudstukken was twee keer groter geworden, zweefde nu boven de rest van de stad, en eksploodeerde. De hele Wentelwyk werd gedompeld in een regenbui van goudstukken. Zodra de vroegste vogels het merkten, zoals melkboeren en nieuwsjongens, maakten ze iedereen wakker en grepen zoveel goudstukken als ze konden.

"Dat, eh, is mijn cadeau voor jou," stamelde Nikolaas. "Oh schone dame."

"Jouw *cadeau* is *mijn geld weggeven*?"

"Kijk hoe ghelukkig jouw onderdanen zijn!"

Petrus' vader trok hem definitief terug de kamer in. Hij perste de twee jongens samen tussen zijn grote handen, tot afdrukken van Petrus' knopen in Nikolaas' armen stonden.

"Dit is … dit is …"

Zijn vader keek de kamer rond. De tovenaars waren sterk, maar uiteindelyk was zelfs deze familie ondergeschikt aan de politie en de wet.

"Dit is een *grootsche daad*!" zei hij enthousiast. "Twee jongens die geld hadden kunnen stelen, maar het weggeven aan de armen! Dit moet iedereen weten!"

"Een grootste daad zeker," zei een bewaker nors. "Je zou het bijna een *misdaad* noemen."

"Tweede kanschen, tweede kanschen," mompelde hij.

De politiecommandant duwde de jongens de kamer uit. Eenmaal weg van de rest, bleek het een toneelstukje, en kwam de onvermijdelijke preek en straf. Hij vertelde nog steeds iedereen dat zijn eigen zoon dit kadoo had gegeven, en hoe goed hij wel niet was, maar binnenschuis was Petrus alle rechten verloren.

Nikolaas' naam werd nergens genoemd, zelfs niet dat hij het leven van Petrus had gered. Maar hij wist echt wel van welke familie de mysterieuze manden met voedsel waren die plots bij hun voordeur lagen.

Terwijl ze weer in de tonnen zaten, bespraken Nikolaas en Petrus wat ze hierna gingen doen. Iets groters, iets *beters*, iets waarvoor ze niet alleen Petrus zouden onthouden.

Hij wist één ding zeker. En hij zei het ook tegen Petrus, en alle anderen die wilden luisteren, zelfs zij die niet wilden luisteren, totdat ze er genoeg van hadden. Hij zou een *schone jongen* worden, beter dan hij was.

Hij was hopeloosch verliefd op Dilonna en hij zou haar hart winnen.

De Getallendief

(Tijdperk: II)

Vannacht zou het Sinterklaasfeest voor het eerst ooit worden gevierd. En Sint Nicolaas wist nu al dat het niet ging lukken. Hij had nog geen Pieten, alleen een vliegend huisdier in de vorm van een feniks. Zelfs daarmee kon je niet in één nacht heel Nimmerlan bedienen.

Hij had zijn vrouw gevraagd om uit te rekenen hoeveel huizen hij zou kunnen bezoeken. De stad was zo aardig om een volledige lijst te geven van welke kinderen precies waar woonden. Zelf was hij verre van een rekenwonder, maar het antwoord had hij toch al verwacht: als hij ieder kind één cadeau gaf, zou hij een paar steden kunnen redden, niet meer.

Dus Sint Nicolaas verspreidde stiekem het gerucht dat het Sinterklaasfeest de eerste keer alleen in de hoofdstad van Nimmerlan zou worden gehouden: Lamsterlam. Hij voelde zich nu al schuldig over alle kinderen daarbuiten, maar het kon niet anders. Na vannacht moest hij razendsnel meer Pieten vinden… of misschien zelfs magische hulpjes *maken*.

Al wekenlang bekeek hij de studieboeken van Kelia, zijn oudste zus die hij al tien jaar niet had gezien. Ze had alleen het eerste jaar van de Toverschool gedaan, dus hij kon lezen uit *Magie voor Matige Beginners* en *Toveren voor Totale Nieuwelingen*. Hij oefende elke spreuk dagenlang, leerde de woorden uit zijn hoofd, maar zijn magie wilde niet vlotten. En Anna was te druk om hem te helpen.

Die avond klom hij op Amirrio en vloog door de straten. Grote juten zakken vol eten hingen over zijn rug, om haar vleugels, of in pakhuizen langs de gracht. Ook dat nog! Hij moest een veel betere manier vinden om cadeaus rond te brengen, want zoveel kon hij niet tillen.

Het eerste huis, in de eerste straat, was eerder een vervallen hutje. Hij voelde zich meteen thuis bij de afgebrokkelde muur, de gaten in het dak, en de kinderen die sliepen op houten bedden. Eén van de kinderen, de grootste, had niet eens een deken en rilde van de kou. Een ander kind bleef maar hoesten in haar slaap, maar de kan water naast haar bed was leeg en smerig van de schimmel.

Sint Nicolaas knikte naar zichzelf. Dit was waarom hij het deed. Dit was waarom het Sinterklaasfeest door heel Nimmerlan moest plaatsvinden.

Hij haalde drie stuks brood uit de zak, bij elkaar gehouden met een touwtje. En het voelde als te weinig, maar hij moest de rest van de stad nog.

Hij klom door het raam, terug op Amirrio's rug, en kwam snel bij het volgende huis.

De twee buren hadden niet meer verschillend kunnen zijn.

Dit huis had een extra verdieping. De buitenkant was vlekkeloos en glinsterde zelfs in het flauwe maanlicht. De kleuren waren strak, de ramen allemaal heel, en dat maakte het zelfs lastig om binnen te komen. Sint Nicolaas moest met tegenzin door de schoorsteen kruipen en belandde in de woonkamer.

Alle meubels hadden ergens wel een goudstuk of edelsteen erin verwerkt. Dat maakte de woonkamer véél lichter dan hij had verwacht midden in de nacht. De houten deuren hadden prachtige schilderingen van dieren erin gegraveerd en het tapijt onder zijn voeten voelde alsof het met veel moeite uit een ver, ver land was gebracht. De deur naar hun keuken stond open; hun

voorraadkasten puilden uit, zodanig dat kastdeurtjes niet eens sloten.

Sint Nicolaas keek naar de drie broden in zijn hand. Dit huis had het niet nodig, toch? Ze zouden hem uitlachen en de broden voeren aan de duiven. Ze hadden al meer dan genoeg, dus waarom zou hij nog meer geven?

Maar als hij niks zou geven, dan zou dat morgen in de krant staan. Alle rijke mensen zouden boos zijn dat Sint Nicolaas hen oversloeg. Al die kinderen zouden kwaad zijn dat de rest wél gratis eten krijgt en zij niet! Dat was toch ook oneerlijk?

Hij had geen tijd om te twijfelen. Toch bleef hij minutenlang stilstaan op het zachte tapijt, want hij wist dat hij nu een cruciale keuze moest maken.

Wilde hij dat alle kinderen hetzelfde *kregen*? Of dat alle kinderen uiteindelijk hetzelfde *hadden*?

Hij besefte waarom de kamer zo licht was. In de verte had iemand een felle toverlamp aangestoken op zolder. Daardoor werd dat ene huis een vuurtoren voor de rest van de wijk. En vóór dat licht stond een jongeman die hem aanstaarde, als een spion die elke beweging van de Goedheiligman volgde.

Niks aan de hand, vertelde hij zichzelf. Mensen mogen uit het raam kijken. Maak je geen zorgen, uiteindelijk kom je wel langs hem.

Maar nu hij een toeschouwer had, kon hij niet anders dan iedereen hetzelfde cadeau geven. Onder die strenge blik gaf hij ook dit rijke huis dezelfde drie broden.

Zo ging hij de straat af. Hoe arm een gezin ook was, of hoe rijk, het maakte niet uit. Hij gaf precies hetzelfde cadeau aan iedereen en hoopte dat ze het rechtvaardig vonden. En al die tijd bleef de vuurtoren aan.

Totdat hij de vuurtoren bezocht.

"Zou jij niet eens gaan slapen, jongeman?"

Sint Nicolaas was zelf nauwelijks volwassen, en het voelde raar om andere volwassenen te zien als jonger dan hem. Zo was hij nog steeds verbaasd als mensen hém aanspraken met *meneer* of *man*. Maar samenkomen met zijn vrouw, die nu zwanger was van hun eerste kind, had iets in hem veranderd. Van de ene op de andere dag reageerde hij niet meer op *jongen* of *jochie*, maar wel op *man* of *Goedheiligman*. Ineens realiseerde hij dat hij omlaag moest kijken als hij tegen een kind praatte; of, misschien beter gezegd, dat zij naar hem opkeken.

"Je gaat het niet redden," zei de jongeman.

"Pardon?"

"Ik heb gezien dat je tien huizen doet van één zak. Dus je hebt dertig broden per zak."

"Dat weet ik," zei Sint Nicolaas ongeduldig. "Ik heb het zelf uitgerekend en gevuld. En het komt precies uit! Maak je geen zor —"

"Nietes."

Hij liep weg van het raam, uit zijn slaapkamer, een krakende trap af. Amirrio wapperde onrustig haar vleugels en wilde verder, maar Sint Nicolaas was heel benieuwd of hij nog terugkwam.

Gelukkig had hij dit huis als een van de laatste overgelaten, want het duurde een flinke tijd voordat de vreemde zoldergluurder terugkeerde.

Hij zwenkte door de kamer met een grote stapel in zijn handen. Eenmaal dichterbij bleken het *broden*. Hij had ze vast uit hun eigen voorraad gepakt, want ze roken niet vers gebakken.

"Alsjeblieft. Hier zijn de dertig broden die je mist."

"Dat is aardig," zei hij, "maar dit is onnodig. Ik heb genoeg, bewaar je eten voor je—"

"Nietes."

Sint Nicolaas zuchtte. Hij moest door en hij weigerde eten *weg te halen* van iemand, in plaats van het te *geven*.

"Denk aan jezelf en je familie. Die moeten ook eten—"

"We kunnen op onze huidige voorraad precies 27 dagen, 16 uur en 20 seconden eten," zei hij met enige trots. "En zelfs dan krijgen we honger, maar we overleven het wel. Een menselijk lichaam kan wel drie weken zonder—"

"Ik weet hoe lang een lichaam zonder eten kan," bromde Sint Nicolaas. "En ik raad het niemand aan."

Hij leverde zijn drie broden af, bedoeld voor het jonge meisje dat hier woonde. Ook al zag dat er nu helemaal stom uit naast de stapel van dertig broden.

En hij vertrok.

De zon kwam al bijna op en hij moest haast maken. Gelukkig was de laatste wijk eentje met grote open ramen of zelfs deuren die niet op slot waren gedaan. Ze leken hem te verwachten, zelfs uit te nodigen om binnen te komen.

In één van de huizen hadden de kinderen slingers opgehangen met tekeningen van hem. Hij vond zichzelf niet bepaald lijken op de tekening en stootte meermaals zijn hoofd. Toch gaf hij met een glimlach en een hoopvol hart drie broden aan dit huis.

Eens in de zoveel tijd moest hij afdalen naar een pakhuis om nieuwe zakken te pakken. Bij één van de huizen dacht hij fluisteringen te horen, en een lamp te zien uitgaan, vlak nadat hij zomaar was binnenkomen.

Tja, mijn kind'ren, hij had de pakhuizen niet op slot gedaan. Hij had er niet eens aan gedacht! Hij dacht alleen aan hoeveel sneller hij was als de deuren en ramen alvast openstonden.

Dus hij bleef op schema en leverde alles af waar het hoorde —totdat hij de laatste straat bereikte aan de rand van Lamsterlam.

Hij reikte achter zich naar de laatste zak, maar voelde slechts lege lucht.

Hij had alles verbruikt! De pakhuizen waren leeg, Amirrio's rug was leeg. En nu keek een hele straat hem hoopvol aan, maar hij had niks te geven.

Hoeveel broden miste—precies dertig broden, zoals die vent beweerde. Waar was hij ze kwijtgeraakt? Had hij een zak laten vallen? Hij vloog hoog over de stad en zocht naar een verdwaalde juten zak. Als hij maar niet in de grachten was gevallen, dan vond hij de broden nooit meer terug. En waren ze zompig en vies.

Zijn feniks vloog de route die Sint Nicolaas vannacht had afgelegd, maar in omgekeerde richting. Ergens was hij hem kwijtgeraakt. Ergens moesten ze hem weer tegenkomen.

Maar een volle zak brood leek verdwenen als sneeuw voor de zon.

Dit was verschrikkelijk! Nog erger dan sommige kinderen meer of minder geven. Nu zou een hele straat denken dat ze waardeloos waren en Sint Nicolaas niks om hen gaf. Bovendien lag juist die straat in de armste wijk die zijn cadeaus het meeste nodig had.

Zweet brak uit en zijn feniks vloog steeds onvoorspelbaarder. Wat moest hij doen?

Het was natuurlijk duidelijk wat hij moest doen, beste kind'ren, maar Sint Nicolaas probeerde het te onderdrukken. Hij wilde niks afpakken, alleen geven. Hij wilde niet toegeven aan die man dat hij een fout had gemaakt en dertig broden was kwijtgeraakt. De allereerste versie van het Sinterklaasfeest had een *groot succes* moeten zijn, niet dit! Maar ook Sint Nicolaas moest leren zijn trots opzij zetten.

Hij keerde terug bij de jongeman die nog steeds tegen het vensterraam leunde.

De man glimlachte zelfvoldaan. "Ik wist dat je terug zou komen. Mijn rekensommen kloppen altijd."

Wat wilde deze man? Waarom hielp hij? Waarom sliep hij niet? Het was wel héél verdacht dat hij precies de hoeveelheid broden had die hij miste. Misschien had *hij* wel …

"Heb je nog steeds die broden voor mij?"

Sint Nicolaas kreeg een bomvolle juten zak in zijn handen. Hij bestudeerde aandachtig de inhoud. Natuurlijk leek brood allemaal op elkaar, maar hij wist zeker dat dit niet *zijn* brood was. Nee, zijn brood was gemaakt met een speciaal recept dat hij altijd zou herkennen.

Deze man was geen dief die hem zijn *eigen* brood teruggaf. Deze man had de hele avond goed uit het raam gekeken en de hele stad in de gaten gehouden.

Hij bekeek de ander van top tot teen. Zijn kleding zat precies recht, elk knoopje op precies dezelfde afstand van elkaar. Zijn kapsel was precies horizontaal geknipt. Elk kastje, stoel of tafel in zijn slaapkamer stond in precies dezelfde hoek en op precies dezelfde afstand van elkaar.

"Jij ziet eruit als iemand die precies is," zei Sint Nicolaas. "Iemand die let op details. Dus vertel mij, heb je vannacht iets verdachts gezien?"

"Niet echt. Best een normaal nachtje."

Sint Nicolaas fronste. "Hoe wist je dat ik broden miste?"

"Oh, ik zag één van jouw Pieten een pakhuis uitlopen. Maar hij legde de zak brood niet op Amirrio's rug. Hij gaf het aan een vrouw van één meter zeventig, gekleed in een nachtzwart gewaad gemaakt van—"

Amirrio krijste luid. Soms leek het alsof zijn feniks de taal kon verstaan.

"Eén van mijn Pieten?! Ik heb nog geen Pieten hier in Nimmerlan!"

Het is waar, beste kind'ren, dat het even duurde voordat de eerste officiële Pieten verschenen. Sint Nicolaas had lang geleden gezworen om te zoeken naar de legendarische kapitein die hem

veilig naar Nimmerlan had gebracht. Dat had zijn eerste Piet moeten worden … als hij diegene nou eens kon vinden.

"Dat was géén Piet!" brieste Sint. "Hoe zag die inbreker eruit? Waar ging hij naartoe?"

De man dacht na. Zijn vingers tekenden allerlei onzichtbare cijfers en lijnen in de lucht. "Op basis van zijn pad, en zijn loopsnelheid, en hoe het water stroomt in de grachten, en de stand van de zon … zou ik zeggen dat die persoon nu ongeveer bij jouw huis staat."

"*Mijn huis!?*"

Hij wilde meteen naar huis vliegen. Zijn vrouw was in gevaar! Hij had haar toverstaf mee, om te gebruiken als wandelstok, dus ze kon haarzelf niet verdedigen.

Maar hij moest nog een straat brood geven. Dus in een vlaag van paniek gooide hij de zak terug naar de man.

"Hier. Lever deze af aan de Kietellaan. Alstublieft? Ik geef je toestemming om op daken te klimmen of bij huizen binnen te lopen."

Hij wachtte niet op antwoord. Zijn feniks scheerde door de wolken naar huis. Ze had zo'n enorme snelheid dat er vonken en rookwolken van haar staart kwamen, als een vallende ster door Lamsterlam.

De deur van zijn huis stond open. Eén van de ramen was gebarsten. En in het huis dansten schaduwen over de muur, terwijl windvlagen schreeuwen naar zijn oren waaiden.

"Ik kom eraan! Ik kom eraan!"

Lichtflitsen. De deur vloog weer open, maar nu naar de andere kant. Een grote man in donkere kleding tuimelde naar buiten en rolde over het gras. Een deel van zijn shirt was verbrand en zijn kapsel rookte nog na.

Amirrio landde bovenop hem, maar hij rolde net op tijd weg.

De indringer struikelde de bosjes in, onhandig en uit evenwicht, alsof één van zijn armen niet meer werkte. Eenmaal veilig tussen de bomen schreeuwde hij:

"Ik krijg jullie nog wel!"

Sint Nicolaas rende naar zijn vrouw en omhelsde haar met alles wat hij had. Hij was de indringer al bijna vergeten en liet hem gaan.

"Hoe … hoe deed je dat?" fluisterde hij.

"Denk je nou echt dat ik niet een paar spreuken kan *zonder* toverstaf?"

Hij glimlachte. "En elke dag laat je me weer weten hoe magieloos ik ben."

"En dom! Je had hem moeten tegenhouden!"

"Ik heb zo'n vermoeden dat hij wel terugkomt," zei Sint Nicolaas. "Heb je zijn gezicht gezien? Heb je enig idee wie het was?"

"Nee. Maar hij had een flinke hekel aan het Sinterklaasfeest."

Iemand liep hun voortuin in. Ze lieten elkaar meteen los en bereidden een spreuk voor. Maar toen hij zag wie het was, duwde hij de handen van zijn vrouw omlaag.

"Wat doe je hier zo snel? Heb je de broden wel—"

"Ja, ik heb het brood allang afgeleverd, 258 seconden geleden. De route die jij nam naar huis was 210% langer dan nodig. Ik heb een veel efficiëntere route—"

"Ja, ja, ja, pietje precies."

Zijn ogen sprongen open en hij kneep in de hand van zijn vrouw.

Daarna richtte hij zijn staf op het rekenwonder voor zijn neus. Hij was nog lang niet magisch genoeg hiervoor, maar hij moest het proberen. Het voelde als het juiste om te doen. En heel Nimmerlan wist dat hij meer Pieten nodig had.

"Beste jongeman," zei hij deftig. "Ik nodig je uit om een Piet te worden. Om te helpen het Sinterklaasfeest volgend jaar groter en beter te maken. En je zal heten: *Pietje Precies*."

"Ah! Eindelijk!" zei hij met een glimlach. Hij haalde een briefje uit zijn broekzak dat vier keer perfect doormidden was gevouwen. "Hier is een lijst van 32 verbeterpunten voor je feest."

Sint Nicolaas rolde zijn ogen en mompelde.

"Misschien ga ik hier spijt van krijgen."

Heldendaden van Vuur & Vlam

(Tijdperk: III)

Fuuro stond bij de Sinterklaasintocht toen een nieuwe uitdager kwam. Er kwamen wel vaker uitdagers tegenwoordig. Zijn speciale krachten waren inmiddels bekend buiten de school, net als het feit dat hij geen enkele weddenschap afsloeg. Hij had al meer dan *vijfhonderd* weddenschapen gewonnen, hoe gek ze ook waren.

Maar deze keer was de uitdager geen leeftijdsgenoot. Het was Danis, de grote sterke broer van een klasgenootje. Oneerlijk! En toch accepteerde Fuuro de uitdaging.

Nadat hij de hand van de Sint had geschud, vertrok het tweetal naar de speeltuin in de buurt.

"We hebben een scheidsrechter nodig," zei Danis.

Fuuro plaatste zijn hond op het eerste speeltoestel: een lage glijbaan. "Mijn hond is scheids. Komt er nog wat van?"

Danis gromde. "Een dier kan toch geen scheids zijn?"

"Flaeme!" riep hij. "Schrijf het getal 124 in het zand."

Zijn hond blafte en gebruikte toen haar poot om netjes *124* te schrijven naast de wipwap. Danis fronste, maar accepteerde het niet.

"Zij is partijdig. Hé! Jij daar! Heb jij een horloge?"

Danis greep een willekeurig meisje van de glijbaan en vroeg haar om de weddenschap bij te houden. Ze zei dat ze het begreep, maar ze keek zo bang dat het leek alsof ze elk moment zou wegrennen.

De speeltuin was groot. De uitdaging was simpel: klim zo snel mogelijk op elk toestel en er weer vanaf, en keer terug bij de scheidsrechter.

Danis ging als eerste. Hij had duidelijk geoefend en een optimale route voorbereid. Met een machtige greep pakte hij de ringen, zwaaide daarmee naar de klimwand, nam op de juiste momenten één van de vele glijbanen, en rende als een speer.

Het meisje las haar horloge af. "3 minuten en 55 seconden."

Sterke tijd, sterke tijd. Maar Fuuro was niet zomaar iemand.

"Dat kan ik beter!"

"Pff," zei Danis. "Je rent echt niet zo hard als ik."

"Ik ren harder!"

Hij racete de speeltuin rond, met Flaeme op zijn hielen.

Hij hoefde niet te klimmen; hij kwam met een supersprong in één keer bovenop de klimwand. Hij hoefde de glijbaan niet af; hij sprong doodleuk vijf meter naar beneden. Hij gebruikte zelfs de wipwap om zichzelf te lanceren naar de draaikolk, een laag ronddraaiend speeltoestel. Met zijn supergrip pakte hij de metalen stangen, totdat hij precies op het juiste moment losliet. Dankzij een superzicht en superbrein maakte hij precies de juiste vlucht naar het volgende speeltoestel, waarmee hij twintig seconden rennen compleet oversloeg.

Hij hoefde alleen nog de saltoringen te overwinnen en dan —

Zijn superkracht verliet hem even, en hij viel met zijn gezicht in het zand. Want hij had iets raars gezien.

Sinterklaas en een sportieve Piet stonden in een verborgen hoekje van de speeltuin. De Piet droeg een donker metalen voorwerp in de vorm van een bom, met een lange lont eraan.

"Breng deze naar het einde," zei Sinterklaas. "Snel!"

Sportpiet maakte dat hij wegkwam. En Fuuro moest stiekem toegeven dat hij waarschijnlijk *niet* sneller zou zijn dan

hem.

Daarna stak Sinterklaas de lont aan en lachte hardop. "Een verrassing voor iedereen. Ze weten niet wat hen overkomt! Ha!"

Een verrassing? Een bom is geen leuke verrassing!

Hij probeerde te zien waar Sportpiet heen ging, maar die snelle gozer was al weg. Toen hij terug was bij de scheidsrechter, had hij veel te lang stilgestaan. Hij was zo geschrokken dat hij het laatste stuk liep.

"4 minuten en 12 seconden," zei het meisje. "Danis wint!"

"Ha!" Danis deed een vreugdedans rondom de wipwap. "Ik zei het! Wie is er nu super hier, hè? Wie heeft er na vijfhonderd uitdagingen voor het eerst verloren, hè, hè? Betaal me maar."

"Sinterklaas heeft een bom geplaatst," zei Fuuro, die bleek voor zich uitstaarde.

"Wat?"

"Daarom heb ik verloren," zei Fuuro. "Het moet opnieuw. Ik ben beterder dan jij! En snellerder! Maar ik stuitte op Sinterklaas die—"

"Een *bom* plaatste?"

Flaeme was al aan het snuffelen. Ze volgden de hond terug naar de plek waar de lont begon. De voetafdrukken van Sinterklaas stonden nog in het zand, net als de as van het stuk lont dat al was verbrand.

Normaal gesproken, beste kind'ren, heeft zoiets maar een kort lontje. Als dat zo was geweest, was die bom allang afgegaan in de speeltuin! Het zou een ramp zijn geweest! Maar nee, deze lont was zo lang dat ze het einde niet eens konden zien. Zelfs niet als ze op het hoogste speeltoestel stonden.

Dus ze volgden de lont.

Hij glibberde door de speeltuin als een slang. Daarna kroop de lont door het hoge gras, om even later tegen een huis te botsen. Daar liep de lont omhoog langs de muur, over het dak, en maakte een cirkel om de schoorsteen.

Fuuro en Danis hadden moeite om Flaeme bij te houden. De hond had een geweldige neus en kon zelfs daken beklimmen.

De lont ging maar door en door. Ze vonden verbrande stukken, gaten waar het touw volledig was opgebrand, maar het puntje van vuur was nergens te vinden. De lont danste over puntige hekjes in achtertuinen. Het touw omlijstte ramen en pakte lantaarnpalen in.

Totdat ze een stuk lont vonden dat nog niet was aangeraakt. De lont ging dus niet rechtstreeks naar zijn doel, maar maakte allemaal cirkels, en rare bochten, en omwegen. Een héle vreemde manier van een tijdbom maken.

Totdat Fuuro uitgeput bij zijn eigen huis stond.

De zon ging onder. Daardoor konden ze eindelijk het brandende uiteinde van de lont goed zien. Het ging nu over de metalen leuning van de brug in het park.

"Ik geef het op," zei Danis buiten adem. "Geef me mijn geld en ik ga naar huis."

Fuuro gaf al zijn zakgeld van die maand weg, zoals de weddenschap eiste. Hij kon niet lang boos zijn, want zijn gedachten waren bij de lont en alle mensen die misschien in gevaar waren. En waarom Sinterklaas zoiets gemeens zou doen. Hij had het vast verkeerd gezien, ja. Het was helemaal geen bom maar iets anders onschuldigs

---

Een week later had Fuuro keer op keer geprobeerd om de lont te breken. Hij vond nog meer onaangeraakte stukken—waar het vuur dus nog langs moest—en wilde zo de bom stoppen. Maar hij trok, sneed, zaagde, spuugde, deed *alles* dat hij kon bedenken. En de lont ging niet kapot.

Het regende een paar keer hard, maar het vuur bleef branden. Sinterklaas had vast weer een magische lont geregeld die niet kon worden gestopt.

Hij had het aan zijn ouders verteld. Die lachten hem uit en vertelden dat hij toch altijd zúlke gekke verhalen bedacht.

Totdat ze het zelf zagen. De lont was ook vastgeplakt aan hun muur, verborgen door klimop. Dus op een avond werden zijn ouders wakker van het grote vuur dat plotseling voor hun raam brandde. Daarna stapten ze naar de politie.

Die lachten hen uit. Een lont die zo lang is dat hij al wekenlang brandt? Maar hij gaat niet uit als het regent? Sommige mensen bedachten toch zúlke gekke verhalen.

Ze vroegen wat rond, want het was toch hun werk. Maar buiten vijf andere mensen die hetzelfde zeiden, vonden ze geen enkel bewijs meer. De lont trok nu vast door andere steden in Nimmerlan.

Fuuro besloot dat het zinloos was om de lont te volgen. Die danste door het hele land en was niet te grijpen. Hij moest de *bom* vinden.

Dus hij trok eropuit met zijn hond Flaeme, een paar dagen voor pakjesavond. Zijn ouders lieten hem alleen gaan. Ze wisten dat een superheld als Fuuro toch nooit in gevaar was.

Hij had vandaag wel supersnelheid, maar niet al te veel. Dus hij sprong op de fiets om zijn hond beter te kunnen volgen.

Ze snuffelde, en snuffelde, en nam donkere steegjes of onbekende wegen. Fuuro was bang dat hij ergens om een zee heen moest, of zou belanden in een dorpje waarvan niemand ooit had gehoord. Maar nee, hij had kunnen verwachten dat de bom op een grote openbare plek zou liggen.

Hij kwam uit bij het paleis dichtbij Lamsterlam. Ook al had de koninklijke familie niks meer te vertellen, ze bestonden nog steeds, en één van hen was zelfs een Piet.

"Mag ik naar binnen?" vroeg Fuuro netjes aan de bewaker bij de poort. "Ik ben bang dat er een bom ligt op het terrein."

Dat kreeg de aandacht van de bewaker. "Denk je dat dit grappig is? Je kan worden gearresteerd voor valse

bommeldingen."

"Het is niet vals! Flaeme zit er nooit naast." Fuuro rende heen en weer langs het hek, op zoek naar de lont. Als hij die kon laten zien, zouden ze hem geloven.

Maar hij vond hem niet. De bewaker volgde hem overal en vroeg nu waar zijn ouders waren.

"Oh, eh, oh die staan daar om de hoek. Dankjewel voor je hulp!" riep Fuuro snel, en hij rende om de hoek.

Natuurlijk stonden daar zijn ouders niet. Nu kon hij tenminste ongezien over het hek klimmen. Hij had een beetje superklimmen vandaag en gebruikte het om over het laagste deel te komen, vlak voordat de bewaker toch even een kijkje ging nemen.

Ze kropen door de tuinen. Fuuro liet Flaeme weer snuffelen. Dankzij de felle maan wierp het paleis een handige schaduw over het tweetal.

De bewaker schreeuwde en deed zijn zaklamp aan. Fuuro dook voor de zekerheid de bosjes in. Het was langzamer bewegen, en leverde meer schrammetjes op, maar daar werd hij nooit gezien.

Hij botste tegen een grote doos. Wat deed zoiets in de bosjes?

Hij draaide het om in zijn handen en wachtte tot de maan achter de wolken weg was. In het licht zag hij pas dat het een flinke doos *vuurwerk* was.

Als de lont maar niet te dichtbij kwam! Snel plaatste hij het vuurwerk terug.

In de buurt van het koninklijke plein durfde hij weer uit de bosjes te komen. Ze noemden dit ook wel de rijkste wijk van Nimmerlan. Alle elite, rijke directeuren, goedbetaalde politici, iedereen met geld of macht woonde in een villa rondom het koninklijk plein.

Hij struikelde meteen over iets. Een ruw touw. De lont!

Ze volgden het laatste stukje en eindigden bij de grote fontein. Daar stond Flaeme stil en keek hem aan.

Daar lag de bom. De zwarte doos met lont, deels onder water, deels vastgemetseld in de fontein. Alsof de bom er al duizend jaar geleden door de architect was geplaatst.

Fuuro kon veel, maar super-bom-ontmantel-vaardigheden waren er niet bij vandaag. Zijn superkracht was er helemaal niet zelfs. Hij had geen keus—hij moest zelf naar het paleis lopen en de politie waarschuwen.

De hele tijd hield hij de hoop dat het geen bom was. Dat hij het verkeerd had gezien, dat Sinterklaas gewoon een grapje uithaalde met de gekke lont.

Die hoop vervloog toen de politie bevestigde dat het een grote bom was. Groot genoeg om de hele wijk op te blazen.

En nee, zij kregen de lont ook niet kapot of de bom verplaatst. Maar de lont was nu zo ver opgebrand dat ze het vuurtje konden vinden. Zo konden ze uitrekenen dat precies om middernacht, op pakjesavond, het vuur de bom zou bereiken.

Ze hadden dus maar één dag om het op te lossen.

Iedereen wist hoeveel hekel Sinterklaas had aan de "elite". Dus toen ochtend aanbrak, stonden de kranten vol met beschuldigingen dat hij een monster was, en verzoeken dat hij alsjeblieft de bom stopzette.

Ze moesten de wijk ontruimen! Iedereen moest binnen een dag naar veiligheid! Fuuro had niet geslapen, maar was ook nog niet begonnen aan zijn taak.

Eerst ging hij langs bij Danis.

De jongen keek hem aan met een slaperige kop. "Wat … moet je in hemelsnaam … om vijf uur 's ochtends?"

"Ik heb je nodig."